

Φιλία ιερά, άγνή, άκεραία

Ἁγίου Νεκταρίου

Φιλία είναι αγάπη υγαινούσης ψυχῆς πρὸς ψυχὴν υγαινούσαν. Ἡ φιλία ὡς ἀπόρροια υγαινούσης ψυχῆς εἶναι άγνή, άκεραία, πιστή, σταθερά, ειλικρινής, παρρησιαστική, άληθής, αιώνια.

Η ΦΙΛΙΑ εἶναι άρετή, διότι έδράζεται επί του ἦθους καί τῆς καλῆς άνατροφῆς τῆς υγαινούσης ψυχῆς, διό καί μετά μόνῃς τῆς άρετῆς συνάπτεται καί ταύτης γίνεται έραστής καί ταύτην έγκολλοῦται καί μετ' αὐτῆς παραμένει εἰς τό διηνεκές.

Η ΦΙΛΙΑ, ὡς άρετή, έλκεται υπό του όμοίου καί έπαναπαύεται επί τῶν συγγενῶν άρετῶν. Ἡ φιλία εἶναι σύνδεσμος δύο όμοίων ψυχῶν. Ἡ φιλία εἶναι πάθος ψυχῆς εὐ φρονούσης, έρωτι σφοδρῶ τούς φιλομένους συνδέον καί εἰς έν συνάψαι τῶ πόθω τά τῆ φύσει διεστώτα έχον όρμήν. Ἡ φιλία έχει βέβαιον τό ἦθος καί άμετάπτωτον. Ἡ φιλία εἶναι ἠδυπάθειά τις ἠθική γλυκαίνουσα τήν ψυχὴν.

Η ΦΙΛΙΑ πάντα υπομένει καί πάσχουσα καί ακούουσα. Ὁ Ἄριστοτέλης εἶπε: "Φιλία εἰστί μία ψυχὴ έν δυσί σώμασιν ένουκουμένη".

Η ΦΙΛΙΑ εἶναι ισχυροτέρα τῆς αγάπης τῆς συγγενείας, διότι ἡ μέν συγγενική αγάπη ανάγκης εἶναι έργον, ἡ δέ φιλία προαιρέσεως.

Η ΦΙΛΙΑ υπαγορεύει ευλάβειαν πρὸς τά ιερά τῶν φίλων, άγνότητα εἰς τήν πολιτείαν, άκεραιότητα εἰς τά ἦθη, πίστιν εἰς τόν χαρακτήρα, σταθερότητα εἰς τās άποφάσεις, ειλικρίνειαν εἰς τούς λόγους, παρρησίαν εἰς τό άνακοινούν τά όρθά καί ώφέλιμα καί λέγειν τήν άλήθειαν.

Η ΦΙΛΙΑ εἶναι τό έρεισμα τῆς επί γῆς ευδαιμονίας δύο αγαθῶν ανθρώπων, διότι μόνον μεταξύ αγαθῶν ανθρώπων ἡ άληθής φιλία πέφυκεν αναπτύσσεσθαι. Ὁ Πλάτων λέγει: "Φιλία, όμόνοια υπέρ καλῶν καί δικαίων, προαιρέσει βίου του αὐτοῦ, όμοδοξία περί προαιρέσεως καί πράξεως, όμόνοια περί βίου κοινωνίαν μετ' ευνοίας, κοινωνία του ευ ποιῆσαι καί του παθεῖν".

Τρία εἰσι τά εἶδη τῆς φιλίας, τό κατ' άρετήν, τό κατ' άμοιβήν, τό εκ συνηθείας. Ἄριστον δέ τό κατ' άρετήν διότι στερεά εἶναι ἡ τῆς άρετῆς αγάπη.

Γερόντων

✘ Ὁ άνθρωπος, εφ' ὅσον ζεῖ, πρέπει πάντοτε νά αγωνίζεται. Καί ὁ πρώτος άγωνας εἶναι νά νικήσῃ τόν εαυτό του. Ὁ πρώτος καί κυριώτερος έχθρός του ανθρώπου δέν εἶναι ὁ Διάβολος, ὄχι. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ άνθρωπος εἰς τόν εαυτόν του επίβουλος. Καί τοῦτο διότι δέν ακούει τόν άλλον, ακούει τί του λέει ὁ λογισμός του. Ἐνώ έχουμε τό-

σους άγίους Πατέρες νά τούς μιμηθοῦμε διαβάζοντας τά συγγράμματά τους, έντούτοις ὅμως πολλές φορές μās κυριεῦει τό "εγώ" μας. Ὅταν ὁ άνθρωπος νικήσῃ τόν εαυτό του, εἶναι ὁ μεγαλύτερος μεγαλομάρτυρας καί τροπαιοφόρος καί νικηφόρος ένώπιον του Θεοῦ!

✘ Εἶπε ὁ Γέροντας, εἶπε ὁ Θεός. Τό στόμα του Γέροντος εἶναι τό στόμα του Χριστοῦ.

✘ Ἐνα κομποσχοῖνι πού κάνεις γιά τόν άδελφό σου, γιά τόν συγγενῆ σου, δέν πάει χαμένο. Ὁ Θεός θά τόν βοηθήσῃ, όταν βρεθῇ σέ δύσκολη θέσι. Τό κομποσχοῖνι, ὄχι βοηθάει, αλλά καί ψυχὴ από τήν κόλασι μπορεῖ νά βγάλῃ! Τόση δύναμι έχει ἡ προσευχή.

Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

✘ Κάθε Ἄγιος εἶναι θεοφόρος, κατά τό πληρέστερο μέτρο πού μπορεῖ νά εἶναι ὁ άνθρωπος, διότι ζῆ γιά τόν Θεό, αισθάνεται γιά τόν Θεό, θέλει γιά τόν Θεό, ενεργεῖ γιά τόν Θεό. Πάντα τά έντός του εἶναι εκ του Θεοῦ, έν τῶ Θεῶ καί διά τόν Θεόν. Οἱ Ἄγιοι εἶναι οἱ πληρέστερες, οἱ όφθαλμοφανέστερες, οἱ τελειότερες καί γι' αὐτό οἱ πειστικότερες θεοφάνειες.

✘ Ἡ ζωῆ άνευ του Χριστοῦ εἶναι τρομερά άνοησία, άνυπόφορο μαρτύριο, κόλασις!

Γέρων Ἰουστίνος Πόποβιτς

✘ Χριστέ μου! Ὅλα γιά Σένα. Μόνο γιά Σένα. Ὅ,τι θέλεις, καί ὅπως τό θέλεις.

✘ Εὐχόμεθα εἰς τόν Θεόν ὅπως μās αξίωση νά εἴμαστε δοξαστικά όντα από τήν παρούσα ζωῆ. Μόνο μας μέλημα καί άπασχόλησις νά εἶναι ἡ δόξα του Θεοῦ. Νά ζοῦμε μόνο γιά τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία Του, ὄχι γιά τόν εαυτό μας. Νά άναπληρώνουμε τά ύστερήματα του σώματος του Κυρίου μέ τήν όμολογία μας.

Γέρων Δαμασκηνός Κατρακούλης

ΤΟ "ΕΞΥΠΝΟ" ΓΑΛΛ ΤΟΥ

Κ Α Κ Α Β Ε Λ Α

Ο Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Πατριαρχείου Ιερεμίας, περισσότερο γνωστός ως Κακαβέλας, ήταν πολυμαθέστατος, μιλούσε και έγραφε πολλές γλώσσες, ήταν πολύ έξυπνος, άστειος τύπος, κωμικός και μεγάλος διπλωμάτης. Είχε έτοιμότητα και ευχέρεια λόγου. Προσπαθούσε να φαίνεται και να είναι σε όλους καλός, πρόθυμος, εξυπηρετικός και πολύ γλυκός, γι' αυτό ήταν πολύ αγαπητός σε Έλληνες και Τούρκους, τόσο πού έμπαινε και έβγαине ελεύθερα και χωρίς διατυπώσεις και σ' αυτά τά παλάτια του Τούρκου Σουλτάνου και μ' όλους τούς Βεζύριδες και Ήγεμόνες είχε φίλιες.

Γνωστό από τήν ιστορία είναι, ότι κατά τά 400 χρόνια, πού ό Έλληνικός Χριστιανισμός έζησε κάτω από τήν κατοχή, τό πέλαμα και τή δουλεία του Μουσουλμανισμού, όλοι οί Σουλτάνοι, Βεζύριδες, Μπέηδες, Αγάδες κλπ, από θρησκευτικό μίσος ψάχνανε να βροΐνε αίτια γιά να κτυπήσουν τούς Χριστιανούς, γι' αυτό μέ τήν παραμικρή άφορμή κάνανε μεγάλες σφαγές, λεηλασίες και καταστροφές σ' όλους άνεξάρτητα τούς Χριστιανούς.

Μιά τέτοια άφορμή δόθηκε στον τότε Σουλτάνο από έναν ύπουργό του, έβραϊκής καταγωγής, διότι και οί Έβραίοι τήν ίδια μανία τρέφανε κατά τών Χριστιανών. Ο ύπουργός αυτός, έβαλε τούς Δερβίσιδες - Μουσουλμάνοι καλόγεροι - και είπαν στον Σουλτάνο, πώς οί Γκιαούρηδες (άπιστοι) δέν ξέρουν τί κάνει ό Θεός τους κάθε μέρα, δηλαδή, πότε τρώει, πότε πίνει, πότε κοιμάται, πότε εργάζεται, πότε βγαίνει περίπατο και πότε κάνει τόσες άλλες εργασίες. Ένω έμεις, λέγανε, από τόν άληθινό Προφήτη μας, τόν Μωάμεθ, γνωρίζουμε όλα αυτά και περισσότερα.

Ο Σουλτάνος, πού έψαχνε, όπως είπαμε, μέ τό κερí να βρή κι αυτός άφορμή, γεμάτος όργη και θυμό, έγραψε άμέσως "φιρμάνι"- Σουλτανική διαταγή - και τό έστειλε στον τότε Οικουμενικό Πατριάρχη, μέ τήν έντολή και ρητή διαταγή να περιγράψη αυτός, μέ κάθε λεπτομέρεια, τί κάνει ό Θεός των Χριστιανών, τουλάχιστον επί μία βδομάδα. Δηλαδή, πότε τρώει, πότε πίνει, πότε κοιμάται, πότε βγαίνει περίπατο, πότε δουλεύει και ό,τι άλλο κάνει, πότε τό κάνει. "Αν δέν έχη τήν άπάντηση αυτή σε μία έβδομάδα τό πολύ, θά βάλη γενική σφαγή σε όλον τόν Χριστιανισμό.

Ο Πατριάρχης άμα πήρε τήν Σουλτανική διαταγή, άμέσως κάλεσε τούς άρχιερείς σε έκτακτη Σύνοδο, έδωσε έντολή να νηστεύσουν, να προσευχηθούν και να άγρυπνήσουν όλοι οί Χριστιανοί. Έπεσαν όλοι σε προσευχή μέ δεήσεις και θερμές παρακλήσεις, γιά να τούς φωτίση ό Θεός τί να άπαντήσουν στήν τρομερή διαταγή του Σουλτάνου.

Ο Πατήρ Ιερεμίας - Κακαβέλας - επειδή όπως είπαμε, ήταν προικισμένος μέ πολλά χαρίσματα και γνώριζε, μιλούσε και έγραφε πολλές ξένες γλώσσες, ήταν τό δεξί χέρι του Οικουμενικού Πατριάρχου, πού τόν χρησιμοποιούσε σαν ύπουργό των έξωτερικών και συχνά τόν έστελνε σε άποστολές. Σε μία τέτοια άποστολή έλειπε, όταν ήλθε ή Σουλτανική διαταγή. Μετά τρείς ήμέρες, όταν επέστρεψε, βρήκε τόν Πατριάρχη να κλαίη και όλους τούς Άρχιερείς και Μητροπολίτες σκεπτικούς και πολύ στενοχωρημένους.

Ο Κακαβέλας πού ήταν άστειος τύπος και πολύ κωμικός, αφού προσκύνησε τόν Πατριάρχη μέ σεβασμό και όλους τούς Άρχιερείς, άρχισε τις χαριτολογίες και, μέ τά συνηθισμένα άστεία του, ζήτησε να μάθη τήν αίτια τής τόσης λύπης και κατηφείας πού τούς είχε όλους καταλάβει.

- Παναγιώτατε, είπε, μπορώ να μάθω ποιά είναι ή αίτια πού σας έκανε όλους να κλαίτε και να οδύρεστε σαν χήρες γυναίκες;

Ο Πατριάρχης, αφού τόν επέπληξε γιά τήν επιπολαιότητα που έδειχνε στήν κρίσιμη όντως εκείνη στιγμή γιά όλη τή χριστιανοσύνη τής Ανατολής, αντί γιά άπάντηση του έδωσε να μελετήσει τό Σουλτανικό "φιρμάνι" και του έπεσήμανε τόν μέγα κίνδυνο πού πρόκειται να δοκιμάση όλόκληρος ό Χριστιανισμός εξ άφορμής του έγγράφου αυτού.

Ο πατήρ Ιερεμίας, αφού μελέτησε μέ προσοχή τό γράμμα του Σουλτάνου, έβαλε μετάνοια στον Πατριάρχη και σε όλους τούς άρχιερείς και τούς παρεκάλει να τόν συγχωρέσουν γιά τήν προηγούμενη συμπεριφορά του.

Έκαμε μέ πίστη μία σύντομη προσευχή στον Θεό, δάκρυσε γιά τήν κακία των ανθρώπων και, αφού σκέφτηκε ικανή ώρα, γύρισε μέ φόβο Θεού και πολύ σεβασμό και είπε στον Πατριάρχη και τούς άρχιερείς: "Παναγιώτατε, άγιοι άρχιερείς, συμμερίζομαι τήν λύπη και τόν πόνο πού νοιώθετε γιά τό ζήτημα αυτό πού είναι πολύ σοβαρό γιά τήν μητέρα Έκκλησία και τόν Χριστιανισμό, αλλά, όπως και άλλοτε σε πολύ σοβαρότερα ζητήματα αναθέσατε στήν ταπεινότητά μου, έτσι και τώρα θερμώς σας παρακαλώ, αφήστε κι αυτήν τήν υπόθεση σε μένα τόν άμαρτωλό και ταπεινό δούλο σας και θέλω να πιστεύω, πώς ή Θεία Πρόνοια θά διαλύση κι αυτό τό ζήτημα σαν ιστό άράχνης και θά άπαλλάξη τήν Έκκλησία μας από κάθε κίνδυνο. Ναί. Παναγιώτατε, δώστε μου τήν εύχή σας και σεις, άγιοι ιεράρχες, τήν εύλογία σας και να είστε βέβαιοι πώς, μέ τή βοήθεια του Θεού, θά δώσω όλες τις άποκρίσεις πού θέλει ό Σουλτάνος.

Ο Πατριάρχης και ή άγία Σύνοδος συγκατετέθηκαν και έφοδίασαν τόν Κακαβέλα μέ Πατριαχικό γράμμα, πού έδινε τήν έντολή και έξουσία να δώση αυτός τις άπαντήσεις στα έρωτήματα του Σουλτάνου.

Ο Πατήρ Ιερεμίας, όταν πήρε τό Πατριαρχικό γράμμα, είδε πώς είχε μερικές ήμέρες γιά να συμπληρωθή ή προθεσμία πού είχε όρίσει ό Σουλτάνος τής μιας έβδομάδος, πήγε στήν Αΰλή τής "Υψηλής Πύλης" και ήλθε σε επαφή μέ όλους τούς Δερβίσιδες, οί όποιοι, επειδή ό Κακαβέλας ήτανε πολύ άστειος και κωμικός, τόν αγαπούσαν υπερβολικά. Από τούς φίλους του αυτούς έμαθε όλα τά μυστικά και πώς αίτια και άφορμή γιά τήν Σουλτανική αυτή διαταγή ήταν ένας έξ Έβραϊνος ύπουργός του Σουλτάνου, λεγόμενος Έμip - Αγάς.

Ο Πατήρ Ιερεμίας, αφού έμαθε εκείνα πού ήθελε από τούς Δερβίσιδες, παρουσιάστηκε στον Σουλτάνο, πού κι αυτός μέ τήν σειρά του αγαπούσε τόν Κακαβέλα, έδωκε τήν έπιστολή του Πατριαρχείου και τόν παρεκάλεσε θερμά

νά του κάνει μιά χάρη: "Θέλω", του εἶπε, "μεγαλειότατε Πατισάχ, πρὶν σὰς δώσω τίς ἀπαντήσεις πού ζητήσατε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη μας, νά φάμε μετὰ τὸν ὑπουργό Σας Ἐμίρ - Ἀγὰ καὶ τοὺς τάδε καὶ τάδε Δερβίσιδες, ὅλοι μαζί, ἓνα ταψὶ γάλα μετὰ τριμμένο ψωμί μέσα, ἀλλὰ, μεγαλιότατε, παρακαλῶ νά εἶστε κι ἐσεῖς μπροστά νά μᾶς βλέπετε".

Ὁ Σουλτάνος, πού γνώριζε τὸν Κακαβέλα ὅτι κάνει χωρατὰ (ἀστεῖα) τοῦ ἀπήντησε:

- Νά γίνῃ, βρέ γκισούρη, αὐτό πού θέλεις, ἀλλὰ πρόσεξε, καὶ βάλτο καλά στό μυαλό σου, πῶς ἂν δὲν μοῦ δώσης τίς ἀπαντήσεις πού θέλω σωστά, θά σὰς πάρω ὅλουνόνε τὰ κεφάλια. Καὶ ὅταν εἶπε αὐτά, διέταξε νά ἐτοιμασθῇ ἓνα δοχεῖο μετὰ γάλα, καὶ ἀφοῦ κάθησαν ὅλοι στὸν σοφρὰ (στρογγυλὸ τραπέζι) γύρω - γύρω, ἀπέναντι ἔστησε τὸν θρόνο του ὁ Πατισάχ, γιὰ νά παρακολουθήσῃ καὶ νά δῇ, τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἀστεῖο πού θά κἀνῃ ὁ Γκισούρης.

Ὁ Κακαβέλας εἶπε στοὺς Δερβίσιδες καὶ στὸν ὑπουργό Ἐμίρ - Ἀγὰ, νά κόψῃ ὁ καθένας τους τὸ ψωμί του καὶ νά τὸ τρίψῃ μέσα στό γάλα. Τοῦτο ἔγινε ἀπὸ ὅλους. Ὁ Κακαβέλας ἀνακάτεψε καλά τὸ γάλα μετὰ τὸ ψωμί καὶ τότε εἶπε στὸν ὑπουργό καὶ στοὺς Δερβίσιδες, νά παίρῃ μετὰ τὸ κουτάλι του ὁ καθένας καὶ νά τρώῃ τίς μπουκιές πού ἔτριψε. Ὁ ἴδιος ἄρχισε νά τρώῃ. Ὅταν πῆρε νά φάει ὁ ὑπουργός, ὁ Κακαβέλας τοῦ κτύπησε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε νά παίρῃ τίς δικές του μπουκιές πού ἔτριψε αὐτός καὶ ὄχι τῶν ἄλλων. Ὁ Κακαβέλας ἔτρωγε συνέχεια. Τότε ἀπλῶσαν καὶ οἱ Δερβίσιδες γιὰ νά φάνε, ἀλλὰ ἐμπόδισε κι αὐτούς ὁ Κακαβέλας μετὰ τὸ ἴδιο δικαιολογητικὸ καὶ μετὰ δυνατὴ φωνή, γιὰ νά ἀκούσῃ καὶ ὁ Σουλτάνος, εἶπε πρὸς ὅλους:

- Σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητοὶ φίλοι, νά παίρνετε μόνο τίς δικές σας μπουκιές καὶ ὄχι τῶν ἄλλων, νομίζω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σὰς δῆλωσα, πῶς, μόνο τίς δικές σας μπουκιές ἔχετε δικαίωμα νά τρώτε.

Ὅλοι τότε, μετὰ ἓνα στόμα, εἶπαν: "Ποῦ ξέρομε, βρέ ἀδερφέ, ποιά εἶναι ἡ δική μου καὶ ποιά εἶναι ἡ δική σου μπουκιά ἐδῶ μέσα ἔτσι πού ἀνακατεύτηκαν καὶ ἔγιναν ἓνα χαρμάνι καὶ δὲ μᾶς ἀφήνετε νά φάμε;"

Τότε ὁ Κακαβέλας γύρισε καὶ εἶπε στὸν Σουλτάνο: "Πολυχρονεμένε μου Πατισάχ, βλέπεις καὶ μόνος σου τώρα πῶς λένε ψέματα καὶ κοροϊδεύουν τὴν μεγαλειότητά σου, ἀφοῦ τίς μπουκιές, πού μόνοι τους τρίψανε ἐδῶ μέσα, δὲν εἶναι σὲ θέση νά γνωρίζουνε ποιές εἶναι δικές τους καὶ ποιές ξένες καὶ χωρὶς ντροπὴ καὶ σεβασμὸ στό προσκυνητὸ πρόσωπό σου, λένε πῶς ξέρουν τί κάνει ὁ Θεός, πότε τρώει, πότε πίνει, πότε κοιμάται καὶ τόσα ἄλλα ψέματα, καὶ τοὺς καμαρώνεις ἀκόμη, πού σὲ γελᾶνε καὶ λένε βλάσφημα λόγια γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸν Προφήτη. Ποιὸς ἄνθρωπος, μεγαλειότατε, μπορεῖ νά ξέρει τί κάνει ὁ Θεός; Ποιὸς ἀπὸ αὐτούς εἶδε ποτέ τὸν Θεό; Ποῦ τὸ γράφει αὐτὸ ὁ Προφήτης; Πουθενά, μεγαλειότατε καὶ πολυχρονεμένε μου Βασιλιά τῆς Ἀνατολῆς, δὲν γράφει τὸ Κοράνιο ἢ ἄλλη Γραφὴ τέτοιο πράγμα.

Ὁ ὑπουργός καὶ οἱ ἄλλοι ἔμειναν ἀναπολόγητοι καὶ βουβάθηκαν, δὲν ἤξεραν τί νά εἰποῦν καὶ νά ἀπολογηθοῦν.

Ὁ Σουλτάνος κατάλαβε τότε, τὴν κοροϊδίαν πού τοῦ ἔκανε ὁ ὑπουργός καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ διέταξε ἀμέσως νά ἀποκεφαλίσουν ὅλους ἐκείνους, πού τόλμησαν νά κοροϊδέψουν τὸν Σουλτάνο καὶ νά λένε μετὰ τόση εὐκολία ψέματα στὸν βασιλιά τους. Τὸν δὲ Κακαβέλα ἔστειλε μετὰ βασιλικά δῶρα στὸν Πατριάρχη καὶ ἔτσι γλύτωσε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἀπὸ μεγάλη σφαγὴ καὶ συμφορὰ.

Κάποιοι νέος, πού εἶχε στὴν ψυχὴ του θερμὸ πόθο νά γίνῃ Μοναχός, ἄφησε τὸν κόσμον καὶ προχώρησε βαθεῖα στὴν ἔρημο, ἀναζητώντας Πνευματικὸ Ὁδηγὸ γιὰ νά ὑποταχθῇ. Διέκρινε, τέλος πάντων, ἀπὸ μακριὰ μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀχανῆ ἔρημο ἓνα κελλί μ' ἓνα πυργάκι.

- Ὅποιον βρῶ στὸν πύργο, εἶπε στὸν ἑαυτὸ του, θά μείνω κοντὰ του καὶ θά τὸν ὑπηρετήσω σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ.

Ἐφτασε κατὰκοπος. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ τοῦ ἀνοῖξε ἓνας ἠλικιωμένος Καλόγερος.

- Τί γυρεύεις, Ἀδελφέ; τὸν ρώτησε ἀπρόθυμα.

- Ἐχω κάποιον τάξιμο, ἀποκρίθηκε ἐκείνος, καὶ γι' αὐτὸ ἔφτασα ὡς ἐδῶ.

Εἶχε πιά νυχτώσει. Ὁ Καλόγερος ἀναγκάστηκε νά βάλῃ μέσα τὸ παλληκάρι γιὰ νά μὴ κινδυνεύσῃ σ' ἐκείνη τὴν ἄγρια ἔρημιά.

- Σκοπεύεις νά βρῆς Γέροντα; τὸν ρώτησε, καθὼς τοῦ ἐτοίμαζε κάτι πρόχειρο νά φάῃ.

- Ὅχι, εἶπε ὁ νέος, ἦλθα ἀποφασισμένος νά μείνω ἐδῶ, μαζί σου.

Ἡ σταθερὴ ἀπάντησις τοῦ παλληκαριοῦ κατατάραξε τὸν γερο - Μοναχό. Αὐτὸ δὲ ἔλειπε τώρα, νά μαζευτοῦν παρείσρακτοι στό κελλί του! Ὁ δυστυχισμένος εἶχε ἀπὸ καιρὸ παραστρατήσῃ καὶ συζοῦσε μετὰ γυναῖκα τῆς ἁμαρτίας. Γιὰ νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη δὲ δίστασε νά τοῦ εἰπῇ:

- Ἄν θέλῃς νά ἀκούσῃς τὴν συμβουλὴ μου, νεαρέ, ψάξε νά βρῆς Μοναστήρι νά μείνης. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νά σὲ κρατήσω. Ἐχω γυναῖκα.

- Εἶτε γυναῖκα ἔχεις, εἶτε ἀδελφή, εἶναι δικός σου λογαριασμός, Ἀββά. Ἐμένα αὐτὸ δὲν με ἐνδιαφέρει καθόλου. Ἐγὼ ὑποσχέθηκα στὸν Κύριό μου, καθὼς ἐρχόμουν, πῶς θά μείνω κοντὰ σου μέχρι θανάτου νά σὲ ὑπηρετῶ, ἐξήγησε ὁ νέος.

Ἐτσι κι ἔγινε. Ἀρκετὸ καιρὸ ὑπηρετοῦσε μ' ὅλη του τὴν προθυμία καὶ μετὰ ἀπονήρευτη καρδιά τὸ παράνομο ζευγάρι. Ὅσο ὅμως τὸ παλληκάρι φρόντιζε γιὰ τὴν ψυχὴ του, τόσο ἡ συνειδησις τῶν ἄλλων ἐπαναστατοῦσε.

- Δὲν μᾶς ἀρκεῖ ἡ ἁμαρτία μας; ἔλεγαν μεταξύ τους. Τώρα θά εἶμαστε ὑπόλογοι καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ τούτου ἐδῶ. Ἄς φύγουμε καὶ ἄς τοῦ ἀφήσωμε τὸ κελλί.

Μία νύχτα, λοιπόν, ξεκίνησαν κρυφὰ νά φύγουν. Δὲν εἶχαν ὅμως προχωρήσει πολὺ, σὰν εἶδαν τὸν νέο νά τρέχῃ λαχανιασμένος νά τοὺς προφθάσῃ. Εἶχε πάρει εἶδησι πῶς φεύγανε.

- Μέχρι πότε θά μᾶς καταδικάζῃς μετὰ τὴν παρουσίαν σου; τοῦ εἶπαν ταραγμένοι, ὅταν πλησίασε. Κράτησε τὸ κελλί καὶ κοίταξε νά σώσῃς τὴν ψυχὴ σου. Ἄφησε κι ἐμᾶς ἡσυχούς.

- Ἐγὼ δὲν ἦλθα ἐδῶ γιὰ τὸ κελλί, Ἀββά, εἶπε λυπημένος στὸν Καλόγερο ὁ Ἀδελφός ἀλλὰ γιὰ νά ὑπηρετήσω ἐσένα, ὅπως ὑποσχέθηκα στὸν Κύριό μου. Θά σὲ ἀκολουθήσω, ὅπου κι ἂν πᾶς.

Ἡ ἀπόκρισις τοῦ Ἀδελφοῦ ἔφερε συντριβὴ στὸν παραστρατημένον Γέροντα. Ἡ ἀγιότητα τοῦ νέου τοῦ ἔδειξε καθαρὰ τὸν βοῦρκο πού εἶχε πέσει. Ἐδίωξε παρευθὺς τὴν ἁμαρτωλὴ γυναῖκα, πού κι ἐκείνη εἶχε ἀρχίσει νά μετανοῇ, καὶ γύρισε στό κελλί του καινούργιος ἄνθρωπος. Μετὰ τὴν ὑπομονὴν τοῦ ὁ νέος ἔσωσε δύο ψυχές!

Ταπεινοί καί μετά θάνατον

Τό 1976-77, πού Δικαίος - Πρόεδρος - στή Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, ἦταν οἱ καλλιτέχνες ἀγιογράφοι καί κατὰ σάρκα ἀδελφοί Ἱερομόναχοι Σεραφεῖμ καί Βασίλειος, οἱ λεγόμενοι Βολιώτες, ἀπεφάσισαν οἱ Προεστοί τῆς Σκήτης νά μεταφέρουν τά ὀστᾶ τῶν κεκοιμημένων Πατέρων ἀπό τήν ὑπόγεια Καμάρα στό νεόκτιστο Ὁστεοφυλάκιο.

Στήν μεταφορά πῆραν μέρος πολλοί Πατέρες: οἱ Ἱερομόναχοι καί πνευματικοί Γέρο-Ἀνθιμος τοῦ Λαμπῆ, Γαβριήλ τῶν καλλιτεχνῶν ἀγιογράφων ἀδελφῶν Καρτσωναίων, Συμεῶν ἀπ' τήν Καλύβα "Υπαπαντή", Χαράλαμπος Ἱερομόναχος ἀπό τόν ἐπίσης καλλιτεχνικό ἀγιογραφικό Οἶκο τῶν ἀδελφῶν Ἀναναίων, Γέρων Γρηγόριος Μοναχός ἀπό τόν καλλιτεχνικό Οἶκο "Ἁγία Τριάς" καί πολλοί ἄλλοι Πατέρες καί Ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι μαρτυροῦν, πῶς ὄλα τά ὀστᾶ ἐξέπεμπαν ἀρρητη καί ὑπερκόσμια εὐωδία.

Γιά νά θαυμάση ὁμως κανεῖς καί νά ἀπορήσῃ ἐν ταυτῶ, μέ τήν ταπεινοφροσύνη τῶν μακαρίων αὐτῶν Ἀσκητῶν καί νά γνωρίσωμεν ὄλοι, πόσο οἱ Πατέρες μας αὐτοί μισοῦσαν καί ἀπέφευγαν τήν δόξα τῶν ἀνθρώπων καί τήν διάκρισι ἀπ' ἀλλήλων, παραθέτομε τὸ ἀξιοπερίεργο φαινόμενο πού διηγήθηκαν αὐτοί πού μετέφεραν τά ὀστᾶ.

Οταν ἓνας ἀπό τούς Ἀδελφούς πῆρε ἀπό τόν σωρό τῶν ὀστῶν μία νεκροκεφαλή καί τήν ἔβαλε στόν σάκκο του, ἐκεῖ πού περνοῦσε μπιστά ἀπό τούς ἄλλους Ἀδελφούς, ὄλοι αἰσθάνθηκαν ἰδιαιτερο ἄρωμα καί πολύ ἐντονή εὐωδία νά βγαίνῃ ἀπό τήν κάρα ἐκείνη.

Τότε ὄλοι οἱ ἀναφερθέντες Πατέρες ἔτρεξαν νά ἰδοῦν, κατὰ τὸ ἄδειασμα τοῦ σάκκου καί τήν τοποθέτησι τῶν ὀστῶν στήν νέα θέσι τους, ποιά εἶναι αὐτή ἡ κάρα πού τόσο πολύ εὐωδιάζει, γιά νά τήν ξεχωρίσουν καί νά τήν ἔχουν μέ τά ἄλλα ἅγια Λείψανα στήν Ἐκκλησία. Τότε ἡ ἰδιαιτερή ἐκείνη εὐωδία καί τὸ ἄρωμα κρύφτηκε, χάθηκε καί ἐξαφανίστηκε τελείως.

Μάταια ἐψαξαν οἱ Πατέρες ὄλους τούς σάκκους καί ἔβγαλαν τά ὀστᾶ ἓνα-ἓνα, ἀλλά δέν μπόρεσαν νά βροῦν καμία διάκρισι νά ὑπάρχη μετὰ τούς.

Αὐτό ἐγίνε ἓνα μέγαλο μάθημα σέ ὄλους μας, γιά νά γνωρίσωμε πόσο οἱ πραγματικοί ἐκείνοι Μοναχοί ἀπέφευγαν καί δέν δέχονταν τήν δόξα τῶν ἀνθρώπων

καί μετά θάνατον ἀκόμη, ἐπειδή τούς εἶναι ὑπεραρκετή ἡ δόξα πού ἔχουν ἀπό τόν ἀθάνατο Βασιλέα καί Θεό ἡμῶν, τόν Πατέρα, τόν Υἱόν καί τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, εἰς τόν ὁποῖον Μοναδικό ἐν Τριάδι Θεό πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Τήν ἱστορία αὐτή τήν ἀφηγήθηκε ὁ Ἀββᾶς Γεώργιος Γαδημήτρης, ἓνας ὄσιος ἄνδρας, ἀπό τούς γηραιότερους Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Οταν ἦταν νέος, "Ἐφτασε", λέει, "ἐδῶ κάποιος Ἀδελφός γιά νά μονάσῃ. Δέν ἀπεκάλυψε σέ κανένα μήτε τόν τόπο τῆς καταγωγῆς του, μήτε τὸ ὄνομά του. Ἀπέκτησε ὄμως εὐλάβεια καί τόση σιωπή, ὥστε ἂν δέν ἦταν ἀνάγκη, εὐκόλα δέν μιλοῦσε σέ κανέναν ἄνθρωπο οὔτε λίγο οὔτε πολύ. Ἀφοῦ διακόνησε περίπου δύο χρόνια, ἀμέσως ἔφυγε πρὸς τόν Κύριον. Τόν θάψαμε στό κοιμητήριο τῶν Πατέρων. Μετά ἀπό μία ἡμέρα πέθανε ἓνας ἄλλος Μοναχός, μά ὅταν ἀνοιξαμε τὸ μνήμα γιά νά τόν θάψουμε, δέν βρήκαμε τὸ σῶμα τοῦ προηγούμενου Ἀδελφοῦ. Τόν εἶχε μεταφέρει ὁ Θεός στήν χώρα τῶν ζώντων.

Ετσι ὕστερα ἀπὸ αὐτά κάναμε", λέει, "ἐξονυχιστικὴ ἐρευνα. Τότε μερικοὶ ἰσχυρίστηκαν ὅτι ἐτοῦτος ἦταν ὁ γιός τοῦ βασιλέως Μαυρικίου, πού τόν ἔσωσε ἡ παραμάννα του, ὅταν ὁ τύραννος Φωκάς ἄρχισε νά σφάζῃ στό ἵπποδρόμιο τὰ παιδιά τοῦ Μαυρικίου. Μέσα στήν μεγάλη σύγχυσι κατῶρθωσε νά μὴ γίνῃ ἀντιληπτό, ὅτι ἄλλαξε τὸ παιδί καί ἔδωσε τὸ δικό της νά σφαγῇ στήν θέσι τοῦ βασιλόπουλου. Ὅταν ἐνηλικιώθηκε, ἡ παραμάννα τοῦ διηγήθηκε τὸ γεγονός καί ἐξ αἰτίας του ἐπέλεξε νά προσφέρῃ τόν ἑαυτὸ του στόν Θεόν, ὡς λύτρο γιά ἐκείνον πού εἶχε σφαγεῖ στήν θέσι του".

Αθωνικά

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

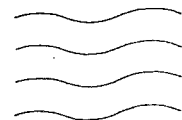
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6-€.

ΜΑΛΛΗ ΜΑΡΙΑ

ΙΩΑΝΝΗ ΚΛΗΡΙΔΗ 10

ΑΓΡΟΣ ΚΥΠΡΟΣ

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ